

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 75.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689881968/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

de og til Beskuelsens stille Ro. Og som i Eventyrets gamle Dage saa havde i denne guddommelige, sataniske Herlighed Ordet og Navnet faaet sin hele Trolddomsmagt tilbage.

Nu nævnede jeg Ordet »Fortvivelse«. Da sænkede jeg blandt Symparanekromenoi i Gehennas Dyb, hvor Ormen ej dør, og Huden ikke udslukkes. Da sagde jeg »Salighed«, og uden Ophold eller Overgang svævede jeg i duftende og tonende Lys, selv som en Tonestraale i Himmeriges levende og drømmende, uerkendelige og ikkun sanselige Harmoni. Nu raabte jeg »Ironi«, og med en skarp og skingrende Septim steg jeg i Hovmod, Haan og Trods og Foragt med Lysets og Æterens Hastighed op over de blide Toner til Ensomhedens og Selvherliggørelsens blændende hvide Punkt. Da sagde jeg »Vemod«, og fluks drønte min Hu i dybe og grønne Dale, og ømt og ydmygt knælede jeg ned i ængsteig Tilbedelse og sukede mod en fin, jomfruelig Kind, hvortil jeg kunde hælde mit Hoved.

Saaledes skalted og valted mit Øjeblikks Villen med alle Ønskets Klenodier som en almægtig og ubegrænset Gud. Som paa den Tangentplan, hvor Jordens og Solens Tiltrækning virke lige, svævede jeg uden for Lov og Grænse, afsluttet i mig selv som en isoleret elektrisk Strøm af tusinde Soles Kraft, idet jeg erkendte mig selv i dette tilspidsede Moment som een, som isoleret fra Alverden og indetermineret i absolut Forstand.

Men denne Tilstand, som skyldtes, at jeg befandt mig i Magtens og Viljens Brændpunkt i Universet, efterfulgtes nu af en anden, for hvilken jeg fattes Ord, en Tilstand, som om jeg var den Klode i sin Sprængning, hvis søndersprængte Stykker vandre imellem Mars og Jupiter. Thi jeg vidste ikke, om jeg var een eller flere, og om de Forestillinger, som jeg havde, hørte til mig eller til et andet Selv, der var i Færd med at dannes uden for mig. Men med en Kraftanstrengelse, der udbrast af det Mørke, hvor Viljen er uden Lov, imens den skaber Lov, brød nu min Videlyst frem som Solgud i min Bevidstheds Univers og samlede om sig sine løse Drabanter, Stolthed, logisk Sans og Kærlighed til Ret og Lov. Og i den Orden, som blev derved dannet, indføjede sig andre Evner, Lyster og Vaner, saa hver enkelt Forestilling fandt sin Plads i denne indre Verden. Og atter følte jeg, jeg var et Selv; thi Ordet »Jeg« er kun et Ord, hvormed